

# Het geheim van Kuola



# Het geheim van Kuola

Anneke de Graaff

Voorwoord:

Allereerst wil ik Els bedanken, voor al het vele werk om mijn boek te redigeren. Ook bedank ik Anuska die mij heeft gestimuleerd, het boek opnieuw uit te geven. Tevens wil ik mijn lezers laten weten dat ik aan het tweede deel bezig ben. Ik hoop dit eind van het jaar klaar te hebben. Ook bedank de mensen die de moeite hebben genomen om een review te schrijven.

Anneke

Schrijver: Anneke

Coverontwerp: Anneke

ISBN:9789402103724

© Anneke de Graaff



Het geheim is in het bos, het grote geheim. Het is een vreemd gezicht om van achter een boom de mensen voorbij te zien komen. Het zijn mensen die aan het wandelen zijn. Die hebben geen idee van het leven in het bos van de kleine man. Die zich heeft verscholen in het bos, om niet het risico te lopen aan de mensen tentoongesteld te worden. De enige vrienden zijn de vogels en alle andere dieren in het bos. Die zien niet dat hij 105 cm hoog is, die zijn blij met de verzorging en de liefde die hij aan deze dieren geeft, iedere dag weer. Na de vele bemoeienissen van mensen om hem als circusattractie aan de wereld te willen tentoonstellen, is hij diep het bos in gevlucht. Daar heeft hij met liefde het vertrouwen van de dieren gekregen. Ik wil nu ook zijn naam kenbaar maken, omdat dat het dan gemakkelijker is om over mijn kleine vriend te vertellen. Zijn naam is Kuola en daar houden we het bij. Nu wil ik vertellen over de bijzondere vriendschap met de dieren in het bos, vooral over die met de vogels. Wat de mensen in de grote wereld niet weten is het volgende: het vermogen om met de dieren te kunnen communiceren. Terwijl Kuola zich daar verstopt en toch nog even ging kijken naar de wandelaars, die luid sprekend aan het wandelen waren, kwam een van zijn dierenvrienden vertellen dat er iets vervelends is gebeurd. Hij gaat onmiddellijk mee om te kijken wat er aan de hand is. Tot zijn grote schrik ziet hij drie kleine Eekhoortjes in het gras liggen en hij begrijpt dat, dat die uit een nest zijn gevallen, vanuit een boom, waar de ouders een nest hebben gebouwd. Kuola weet dat mensenhanden deze kleine dieren niet mogen aanraken, omdat de ouders dan de kinderen niet meer komen ophalen, daarom doet hij zijn jas uit en voorzichtig pakt hij, zonder de kleintjes aan te raken, met zijn jas de kleintjes op. Daarna legt hij de kleintjes neer op een plekje, droog en zacht. Hij spreekt tot de ouders dat ze

de kleintjes weer kunnen ophalen. En dat doen ze dan ook en zo zijn deze kleine Eekhoortjes weer gered. Het was ontroerend om te zien hoe de kleintjes een voor een door de ouders weer naar het nest worden gebracht. Zo leefde de kleine man samen met de dieren in het bos. Hij zorgt voor de dieren en de dieren voor Kuola. Want ook hij moet natuurlijk een onderkomen hebben om de nacht door te brengen. Als het in de winter koud is, dan komt er wel een konijn of haas bij hem liggen, om hem te verwarmen. Kuola is heel gelukkig in het bos met de dieren en zeker met de vogels, die de nieuwtjes vanuit de grote mensenwereld komen vertellen. Het waren niet altijd de leukste verhalen, maar toch wilde Kuola alles horen, want natuurlijk was hij nieuwsgierig wat er verder in de wereld aan de hand is. Natuurlijk wilde hij zijn speciale gave kenbaar maken, maar hij was nog steeds bang om als circusattractie tentoongesteld te worden. Na het gebeuren met de kleine Eekhoortjes gaat Kuola dieper het bos in, onderweg spreekt hij nog met diverse dieren, speciaal met Mandy zijn beste vriendin. Dat is een hinde, twee jaar oud en grootgebracht door Kuola. De moeder van het kleine hertje was door jagers doodgeschoten, en het kleine hertje was alleen achter gelaten. Het was door de andere herten naar Kuola gebracht en die had gezorgd dat het kleine hertje kon opgroeien. Het resultaat is dat Kuola en Mandy, grote vrienden waren geworden. Vaak gaan ze samen op pad dan zit Kuola als een vorst op de rug van Mandy. Zo wandelen zij dan samen vele uren door het bos. Er wordt steeds goed opgelet dat er geen mensen zijn. Er is natuurlijk in het bos genoeg eten te vinden. Veel bessen, bramen, pruimen en dergelijke. Ook is er een beekje met schoon helder water waar Kuola uit kan drinken en ook kan baden. Zelfs de vissen in de beek zijn niet bang voor Kuola, zij



spartelen vrolijk mee als hij in de beek aan het baden is. De warme wollen kleding die Kuola draagt, is van veren gemaakt, die de vogels naar hem brengen. De wollen warme kleding, die hij in de winter draagt, breid hij zelf van de verkregen wol van de dieren, die dit voor hem bewaren, zoals hazen en konijnen. Kuola heeft een soort apparaat ontwikkeld waarmee hij de verkregen wol kan spinnen en daar dan warme kleding van kan maken. Het is voor Kuola soms een moeilijke strijd om in het bos te overleven. Maar met hulp van al zijn dierenvrienden in het grote bos, gaat dat steeds beter. Hij wordt ook steeds handiger met het bedenken van oplossingen om zijn leven zo gemakkelijk mogelijk te maken. Het nieuwe plan wat hij nu weer heeft bedacht is om een hut te bouwen in een boom. Dat zal natuurlijk gezien zijn lengte, niet gemakkelijk zijn. Maar met hulp van al zijn kleine, grote vrienden, zou het moeten lukken. Er werd een vergadering belegd, met alle dieren die mee gingen helpen om de boomhut voor Kuola te bouwen. Het was een prachtig gezicht al die dieren die bij elkaar zijn gekomen. De kleinste dieren vooraan, dat zijn de muizen, daar achter de vogels van klein naar groot. De egels en daarachter de hazen en konijnen en daar weer achter de zwijntjes, dan de herten met het grootste dier, het damhert met een prachtig gewei. Er wordt gedebatteerd hoe deze klus te klaren. Want als je 105 centimeter groot bent is het niet gemakkelijk om in een boom te klimmen. Het grote hert komt naar voren en de andere dieren helpen Kuola om op de rug van het grote hert te klimmen. Kuola gaat op het prachtige gewei van het damhert zitten en zo kan hij op de dikke takken van de boom komen. Het is een prachtige grote Beukenboom met veel bladeren, waar Kuola zijn hut wil bouwen. Vanuit de boom spreekt hij zijn dierenvrienden toe, om te zeggen dat hij heel blij is om te zien dat iedereen

wil helpen om zijn boomhut te bouwen. Alle dieren brengen takken en takjes, de vogels bladeren en Kuola vlecht alles aan elkaar, dat moet dan de bodem wat zijn boomhut worden. Er wordt hard gewerkt aan de boomhut. De gedachten van Kuola gaan terug naar de mensenwereld. Daar heb je hamers, zagen en alles om een geweldige boomhut te kunnen bouwen. Kuola schudt deze gedachten van zich af, want het is niet anders. Na een paar uur gewerkt te hebben, helpt het damhert Kuola weer uit de boom en afgesproken wordt dat iedereen de volgende dag weer verder zal helpen. Na de dierenvrienden hartelijk te hebben bedankt voor de hulp, gaat Kuola nog een wandeling maken. Hij plukt wat bramen en bessen een zoekt nog wat noten, dit om te eten want het werken aan de boomhut is zwaarder dan dat hij had gedacht. In gedachten loopt Kuola verder, zonder eigenlijk op te letten waar en hoe ver hij eigenlijk vanuit het binnenste van het bos aan het wandelen is. Hij is ook alleen, want normaal gaat Mandy altijd mee en als hij dan moe is gaat hij verder op de rug van Mandy. Mandy let ook veel beter op hoe ver en waar ze lopen. Kuola die nog steeds in gedachten aan het wandelen is, krijgt de schrik van zijn leven wanneer een grote bal via het bospad, vlak voor zijn voeten tot stilstand komt. Hij blijft van schrik stokstijf stilstaan en hoort voetstappen aankomen. Een kleine jongen van ongeveer 8 jaar rent het stuk bos in om zijn bal op te halen. Ook die blijft verbaasd staan als hij Kuola daar bij zijn bal ziet staan. Wie ben jij, wordt er door de jongen gevraagd. Het liefst zou Kuola weggerend zijn, maar hij begrijpt dat dit onverstandig zou zijn, omdat de jongen harder kan rennen dan hij. Ik ben Kuola, zegt hij en wie ben jij, waarom ben je zo diep in het bos, zo alleen? De jongen antwoordt, ik ben Jeppe, en ik was aan het oefenen als voetballer, want dat

wil ik graag worden. Waar woon jij vraagt Kuola, ik woon in het huis dat iets meer dan een uur vanaf de bosrand staat, want mijn vader is boswachter, die werkt ook in een van de bossen van Zweden. Hij bukt en steekt zijn hand uit, wil je niet aan mijn vader vertellen dat ik zover alleen in het bos was, want dan wordt hij erg boos en mag ik een hele tijd niet oefenen met mijn bal. Kuola legt zijn kleine hand in de hand van de jongen en belooft niets aan de vader te vertellen. Iets vertellen, dat had hij toch niet gedaan natuurlijk, omdat hij beslist niet wil dat er mensen zijn die weten dat hij in het bos leeft. Jeppe vraagt, waarom ben jij zo klein, en Kuola denkt, daar begint het weer. Jeppe zegt, ik ben 8 jaar en al veel groter dan jij. Kuola kijkt de jongen strak aan, hij ziet twee heldere blauwe ogen, blond krullend haar en een open gezicht. Hij besluit om de jongen in vertrouwen te nemen en hem te vertellen waarom hij hier alleen in het bos is. Laten we even in het gras gaan zitten, zegt Kuola, dan zal ik een verhaal vertellen. Jeppe pakt zijn bal en gaat in het gras naast Kuola zitten. Luister zegt Kuola, ik woon in het bos, alleen omdat de mensen mij altijd pesten, omdat ik zo klein ben. Dat vind ik gemeen zegt Jeppe, waarom kinderen dat doen begrijp ik niet. Kuola antwoordt, dat doen niet alleen kinderen maar ook grote mensen. Kuola zegt, ik zou wat aan jou wil vragen, wil je tegen niemand zeggen dat je mij hier hebt ontmoet? Jeppe antwoordt dan is dat ons geheim, jij vertelt niets aan mijn vader en ik vertel niets over jou tegen wie dan ook. Plotseling is er geritsel achter hen en Jeppe springt verschrikt overeind, pas op roept hij daar staat een heel groot hert en die kijkt heel boos. Kuola stelt de jongen gerust en zegt, wees maar niet bang, dit dier is mijn vriend en die zal je niets doen als ik dat vraag. Hij spreekt tegen het damhert, want die was gaan kijken waar Kuola

gebleven was. Jeppe luistert met open mond naar de vreemde klanken die uit de mond van Kuola komen. Hij ziet de lippen van het hert bewegen, hij begrijpt er helemaal niets meer van. Hij vraagt aan Kuola, begrijp ik het nu goed, kan jij met dit dier spreken en kun jij verstaan wat het dier zegt? Kuola legt zijn vinger op zijn lippen en zegt niet zo hard spreken, want anders horen de wandelaars ons. Hij vraagt aan zijn vriend het damhert, laat mij even alleen dan zie ik je zo op onze plek waar wij altijd afspreken. Het hert keert zich om en verdwijnt in het bos. Kuola vraagt aan Jeppe laten we een nieuwe afspraak maken, want ik wil je wat vragen. Kuola vertelt van het bouwen van zijn boomhut en dat hij daar belangrijk gereedschap mist, hij vraagt aan Jeppe of het mogelijk is om bv. een hamer en een zaag mee te brengen. Jeppe denkt na en zegt dan, oké, laten we zaterdag afspreken, dan hoef ik niet naar school en ik zal dan een hamer en een zaag van mijn vader meebrengen. De eerste de beste zaterdag gaat Kuola weer naar de plek waar hij met Jeppe heeft afgesproken. Mandy gaat natuurlijk met hem mee, want de dieren in het bos zijn heel erg geschrokken van de verhalen, dat Kuola met Jeppe een afspraak had gemaakt. Als Kuola bij de afgesproken plaats komt en zich natuurlijk een beetje verstopt, wacht hij rustig af of Jeppe zich aan zijn afspraak heeft gehouden. Na een poosje komt er eerst een bal aanrollen, dat is het teken dat Jeppe in aantocht is. Jeppe komt tevoorschijn en in zijn handen heeft hij een hamer en een zaag, die hij van thuis heeft meegenomen. Hij kijkt in het rond of hij Kuola al ziet en is verbaasd niemand te zien. Kuola wacht nog een paar ogenblikken, tot hij zeker weet dat Jeppe alleen is. Dan komt hij tevoorschijn uit zijn schuilhoek, samen met Mandy het hert. Hij nodigt Jeppe uit samen met hem het bos in te gaan. Er komt een kleine aarzeling bij Jeppe en dat merkt

Kuola, je hoeft niet bang te zijn hoor, zegt hij, wij brengen jou weer tot hier terug. We moeten nu gaan want ik ben bang dat er misschien wandelaars langs komen en die wil ik beslist niet zien, en mij mogen ze helemaal niet zien. Hij vraagt voor alle zekerheid of Jeppe geen moeilijkheden krijgt als hij alleen zo lang weg blijft. Ook of het gereedschap niet gemist wordt, maar dat is niet het geval. Hij vertelt dat hij soms meerdere keren alleen met zijn voetbal in het bos aan het trainen is, maar niet zover als nu. Ze gaan op weg, Jeppe lopend en Kuola op de rug van Mandy. Maar ook voor Jeppe is het zwaar om zo door het bos te lopen. Kuola laat een geluid horen en uit het struikgewas stapt het grote Damhert. Kuola zegt tegen Jeppe, klim op zijn rug dan hoef je niet zolang te lopen. Het Damhert knielt neer en Jeppe, toch een beetje zenuwachtig en bang, klimt op de rug van het dier, het gereedschap heeft hij aan Kuola gegeven, maar zijn bal houdt hij zelf stevig vast. Samen gaan ze op weg naar de plaats waar Kuola zijn boomhut aan het bouwen is. Jeppe, zo jong als hij is, ziet wel waarom Kuola om een hamer en zaag gevraagd heeft. Natuurlijk kun je zonder gereedschap geen boomhut bouwen. Kuola laat ook zijn onderkomen zien waar hij nu slaapt. Het is eenvoudig, maar Kuola vertelt dan over de winter die ook heel koud kan zijn. Hij vertelt aan de kleine Jeppe dat zijn vriendjes de hazen en konijnen dan bij hem slapen om hem te verwarmen. Jeppe vraagt wat eet je eigenlijk want ik kan niet ontdekken waar je dat hebt of hoe je dat klaarmaakt. Jeppe is voor zijn leeftijd heel erg slim en begrijpt dat het leven in het bos heel zwaar is voor de kleine man. De dieren brengen weer hout en Kuola begint te zagen, dat valt niet mee als je zo'n klein bent en de zaag groter is dan jijzelf. Jeppe begint mee te helpen en samen kunnen ze toch heel wat takken klein zagen. Moet je niet

wat eten vraagt Jeppe aan Kuola, deze haalt bessen, bramen en noten tevoorschijn die hij die morgen heeft gezocht in het bos en samen eten ze daarvan. Eet je alleen dit, vraagt Jeppe, eet je geen brood of ander eten. Nee, zegt Kuola, dit is waar ik van leef want iets anders is in het bos niet te vinden. Soms brengen de vogels een stukje brood wat ze dan voor mij hebben bewaard. Drinken doe ik uit de beek. En nu het nog zomer is gaat het allemaal wel goed, maar in de winter is het zwaar. Ik verzamel in de zomer zoveel mogelijk noten en dergelijke die ik dan in de winter kan eten. Ik graaf ook knollen uit de grond, de dieren weten precies waar ik dan graven moet. Na nog een poosje te hebben gesproken, brengen Kuola en de dieren Jeppe weer terug naar de rand van het grote bos. Kuola vraagt aan Jeppe, als je volgende week weer wil komen, wil je dan spijkers voor mij meebrengen, zodat wij het gezaagde hout voor de boomhut aan elkaar kunnen timmeren. Dat is afgesproken zegt Jeppe, tot volgende week zaterdag, dan zien jullie mij. Hij groet Kuola hartelijk en de dieren een beetje schuchter. De vogels in de bomen beginnen een lied te fluiten, die klinkt als “tot volgende week”. Zo jong als Jeppe is beseft hij, dat hij in een bijzondere positie verkeerd. Dat hij Kuola heeft leren kennen, hoe hij deze dag heeft meegemaakt, hoe hij heeft gezien hoe Kuola met dieren kan communiceren, hoe ze hem helpen in zijn bestaan diep in het bos. Een ding vindt hij heel jammer, dat hij aan niemand kan vertellen over Kuola. Hoe de kleine man alleen in het bos leeft. Dat hij moet leven van bessen, noten en knollen. Dat hij in de winter, om warm te kunnen blijven, met hazen en konijnen moet slapen. Dat hij zelf zijn kleding moet maken met de wol van zijn vrienden wat hij zelf moet spinnen. Gelukkig heeft hij aan de dieren heel veel steun en beschermen zij zo goed als zij kunnen hun

vriend. Het is natuurlijk heel bijzonder dat hij met de dieren kan communiceren. Zo loopt Jeppe te denken op weg naar huis, ongeveer een kilometer van de rand van het bos. Hij kijkt uit naar de volgende zaterdag, dat hij Kuola weer kan ontmoeten in het bos. Hij hoopt dan ook dat er wat meer dieren aanwezig zullen zijn, en dat die hem ook gaan vertrouwen. Als Jeppe thuis komt wordt door zijn ouders gevraagd, waarom hij toch altijd in het bos gaat oefenen met zijn bal. Jeppe moet wel even nadenken en antwoord dan: daar heb ik de ruimte en ben ik alleen dus kan ik goed oefenen. Hij vindt het wel vervelend dat hij een smoes moet verzinnen. Liever had hij het verhaal van Kuola verteld, maar hij heeft beloofd aan Kuola dat hij niets zal vertellen over zijn bestaan in het bos. Tevens denkt Jeppe, als ik vertel dat Kuola met dieren kan spreken, dan wordt ik natuurlijk helemaal niet geloofd en mag ik op zaterdag niet meer naar het bos en dat zou verschrikkelijk zijn. Jeppe gaat aan tafel om te eten, en tijdens het eten, denkt hij weer gelijk aan Kuola die alleen bessen, noten en knollen te eten heeft. Soms een stukje brood dat de vogels voor hem meebrengen. In zijn hoofd komt er een plan, als hij zaterdag naar het bos gaat neemt hij niet alleen de spijkers mee, maar ook lekkere boterhammen met lekkers erop. Terwijl hij aan het eten is, vraagt hij aan zijn moeder, als ik zaterdag weer ga oefenen in het bos, dan zou het fijn zijn als ik wat brood meeneem en wat drinken, melk bv. Zijn moeder is het daar helemaal mee eens, want zo zegt zij, dat trainen van jou maakt natuurlijk hongerig. Na het eten gaat Jeppe naar zijn kamer en kijkt door het raam naar het bos. Hij denkt aan Kuola, die daar alleen is met zijn dierenvrienden en hij hoopt dat het gauw zaterdag is, zodat hij Kuola kan verrassen met alles wat hij van plan is om mee te nemen. Toen hij in de schuur een hamer en een zaag

zocht, zag hij ook wat oude planken die al een hele tijd in de schuur liggen. Hij bedenkt als ik nu eens wat van die planken meeneem en die aan Kuola geef dan is zijn boomhut nog eerder klaar en kan hij daar in slapen als het regent of zelfs erger sneeuwt. Hij heeft ook een karretje zien staan en het plannetje in zijn hoofd is helemaal klaar. Jeppe gaat nog even naar beneden en even later naar bed, want zo'n dag is wel vermoeiend voor een jongen van 8 jaar. Hij droomt van het bos en dat hij ook de dieren kan verstaan, maar toen hij de volgende dag wakker werd, wist hij dat het een droom was geweest. De week duurt lang voor Jeppe, en hij is blij dat het vrijdag is en dat de laatste schooldag is aangebroken. Na schooltijd gaat hij naar de schuur om alles klaar te zetten om het de volgende morgen mee te nemen naar het bos. De volgende dag wacht Jeppe tot zijn vader weg is en zijn moeder de boterhammen en drinken heeft klaar gezet. Alles in een tas, dan naar de schuur en op weg met de kar met planken, spijkers en natuurlijk zijn bal. Als hij op de afgesproken plaats aankomt en eerst zijn bal in het struikgewas laat rollen, wacht hij rustig af tot Kuola met Mandy tevoorschijn komt. Kuola heeft al gezien dat Jeppe een karretje met planken heeft meegenomen. Hij komt tevoorschijn, groet Jeppe, en zegt, wat heb je nu allemaal bij je, en wijst naar de planken op het karretje. Waar is dat voor, vraagt Kuola, dat is voor je boomhut, antwoordt Jeppe en ik heb ook spijkers meegenomen, zodat wij jouw boomhut kunnen afmaken. Wat Jeppe verder in zijn tas heeft, daar wil hij nog even mee wachten, tot ze bij de plek van de boomhut zijn aangekomen. Kuola zegt we binden zachte twijgen aan dit karretje, dan kun jij weer op de rug van het damhert zitten en slepen Mandy en ik dit karretje mee. Het damhert knielt neer en Jeppe klimt zonder vrees op de rug van het grote



dier. Als ze op weg gaan vraagt Jeppe aan Kuola waarom het grote damhert geen naam heeft. Kuola zegt, welke naam zou jij dan willen geven. Jeppe begint na te denken over een naam voor het grote damhert; wat vind je van Vidar vraagt hij, dat betekent Bosstrijder. Kuola denkt even na en zegt dan, dat vind ik een mooie naam. Dan komen weer die vreemde klanken uit de mond van Kuola, want hij vertelt aan het damhert dat hij nu een naam heeft gekregen van Jeppe. En hij vraagt ook of het dier het daar mee eens is. De lippen van Vidar, want zo noemen wij vanaf nu het damhert, bewegen en hij zegt dat hij daar heel blij mee is en dat hij Jeppe nu ziet als zijn vriend. En geloof mij, zegt Kuola, je hebt nu voor altijd een vriend in het bos. Vidar zal je altijd helpen waar het kan. Er komen meer dieren uit het struikgewas, herten, zwijntjes, konijnen, hazen en in de lucht vliegen de vogels mee naar de plek van de boomhut. Jeppe is blij dat het allemaal gaat, zoals hij had gedroomd, dat de dieren hem accepteren en allemaal tevoorschijn komen als hij met Kuola naar de plek in het bos gaat waar de boomhut gebouwd gaat worden. Als ze daar aankomen, halen ze de planken van de kar en met behulp van Vidar klimt Kuola weer in de boom en met veel moeite worden de planken naar boven getrokken. Ook Jeppe klimt met behulp van Vidar naar boven en samen met Kuola en de meegenomen spijkers timmeren ze zo goed mogelijk de planken zo vast, zodat het al op een boomhut gaat lijken. Als ze een uur of twee aan het werk zijn, klimmen ze weer naar beneden. Alle dierenvrienden van Kuola zijn ook rondom de boom verzameld om te zien hoe de boomhut gaat worden. Kuola wil nu gaan eten en vraagt aan Jeppe of hij ook zin heeft in wat noten en bessen. En dan komt de verrassing van Jeppe, hij opent de tas en haalt daar de heerlijke boterhammen uit en de fles melk. Nee, zegt hij

tegen Kuola, nu trakteer ik op een heerlijke maaltijd. Kijk, mijn moeder heeft heerlijke boterhammen mee gegeven en ook melk om heerlijk van te drinken. Kuola kijkt met verbazing naar al die heerlijkheden en zijn gedachten gaan gelijk terug naar vroeger, toen het voor hem ook heel gewoon was om iedere dag deze boterhammen te eten, al duurde dat niet al zijn jaren. Toen hij nog gewoon in grotmensenwereld woonde. Gewoon in een huis met zijn huisdieren, waar hij ook al mee kon communiceren, maar dat ze alleen voor hem klaar stonden, wist niemand. Maar hij denkt ook aan de moeilijke tijd, dat deze mensen vonden dat hij maar op een kermis tentoongesteld moest worden, of als circusattractie. Want als je niet groter wordt dan 105 centimeter dan hoor je volgens deze mensen niet tot de normale mensen. Daarom is het ook vaak gebeurd, dat hij geen eten kreeg en dat zijn dieren werden afgenomen, omdat hij niet mee wilde werken met dat plan, om hem aan een circus mee te geven. Ook de school werd niet altijd bezocht, ook daar is hij veel gepest. Hij daarom het bos in gevlucht en heeft hij vriendschap gesloten met alle dieren. Jeppe trekt hem aan zijn arm en zegt, wil je niet met mij eten, natuurlijk zegt Kuola, wat een lieve moeder heb jij om al die heerlijke boterhammen mee te geven. Ze gaan samen in het gras zitten genieten van het eten dat Jeppe heeft meegenomen. Sommige dieren die zien hoe Kuola zit te smullen, klikken instemmend naar elkaar en vinden Jeppe een echte vriend. Kuola hoort waar zijn dierenvrienden het over hebben en is het met hen mee eens. Na de maaltijd, waar Kuola heel erg van gesmuld heeft, vraagt hij of de overgebleven boterhammen bewaard mogen blijven tot de volgende dag, zodat hij er morgen er weer van kan eten. Natuurlijk zegt Jeppe, dat is goed hoor. Hij blijft nog even napraten, vraagt dan, wil je me nu weer naar de rand van

het bos brengen, ik kom ik volgende week weer. Vidar komt naar voren om Jeppe naar de rand van het bos te begeleiden. Jeppe neemt zijn bal, zijn tas en karretje mee en samen met Vidar vertrekt Jeppe, met de belofte volgende week weer terug te komen. Als hij met een flinke knuffel afscheid van Vidar heeft genomen, met een flinke knuffel, gaat hij weer richting huis. Zijn moeder vraagt als hij binnen komt of alles goed is gegaan met de training in het bos. Daar kan Jeppe alleen maar een positief antwoord op geven. Wat zou hij graag aan zijn moeder vertellen over al die nieuwe vrienden. Vooral over Vidar, maar dan bedenkt hij zich en weet dat dit niet mag, omdat je geen belofte mag breken. Als zijn vader thuiskomt, gaan ze aan tafel om te eten. Wat zou Jeppe graag zien dat Kuola nu ook aan tafel zat en met hen mee zou eten. Maar je weet maar nooit hoe het later verder zal gaan. Jeppe weet dat hij hele lieve ouders heeft, die nooit een ander zouden krenken of kwaad doen. Na het eten gaat Jeppe naar zijn kamer, want daar wil hij nog een poosje lezen. Hij wil alles leren en net zoveel te weten komen over de dieren in het bos, als Kuola en is van plan om aan Kuola van alles te vragen over de dieren. Jeppe zou ook graag te weten komen waarom Kuola de dieren kan verstaan en de dieren Kuola. Maar de bossen in Zweden zijn ontzettend groot, ze beslaan 58% van het land. Gelukkig is het nu zomer en is het niet koud, maar Kuola denkt aan de winter met veel sneeuw en kou natuurlijk. Daar ziet hij tegenop want dat valt dan niet mee. Hij moet ook nog garen spinnen om warme kleding te maken om de kou in de winter te kunnen doorstaan. Met hele dunne stokjes breide Kuola dan warme truien en jassen met de wol van de konijnen en hazen. Als die in de rui zijn verzamelt Kuola alle dons om daar dan garen van te spinnen. Zo had Kuola van alles te doen om zich voor te bereiden op de

winter. Ook van noten en knollen moet hij een voorraad aan leggen om de winter door te komen. Vuur durft Kuola nooit te maken, bang dat de mensen hem zouden kunnen ontdekken. En ook omdat er misschien brand zou komen in het bos en dat zou voor de dieren verschrikkelijk zijn. En zo mijmert Kuola verder. Natuurlijk had Kuola zorgen, want het valt niet mee zoals hij nu leeft. En omdat hij nu een vriendje heeft uit de grotmensenwereld, komt het verlangen om in de grote mensenwereld te kunnen leven. Hij zet de gedachte gelijk van zich af en gaat verder met het werken aan de takken die op het dak moeten komen van de boomhut. Hij denkt wel, was het maar vast zaterdag. Het is eindelijk zaterdag en Jeppe staat op het punt om naar het bos te gaan met zijn bal. Zijn moeder heeft weer brood en drinken klaar gemaakt, zodat Jeppe dat mee kan nemen. Als Jeppe op het punt staat om te vertrekken, zegt zijn vader, Jeppe ik heb een verrassing voor je, ik ga vandaag met jou mee zodat ik kan zien hoe goed jij met de bal kan omgaan. Dat is schrikken, want dan kan Jeppe niet naar Kuola gaan. Maar om te zeggen dat hij dit niet wil, dat kan ook niet. Dus gaan ze samen op weg om aan de rand van het bos te gaan trainen met de bal. Als ze bij de rand van het bos zijn aangekomen zegt zijn vader, hier kunnen we samen gaan voetballen. Er klinkt geritsel in het struikgewas en de vader van Jeppe ziet daar een groot hert staan met een kolossaal gewei. Hij kijkt naar hen beiden en snuift hard door zijn neus. Jeppe ziet dat het Vidar is, maar kan natuurlijk niets zeggen. Hij begrijpt dat ook Kuola daar in de buurt moet zijn samen met Mandy. Hij kan natuurlijk niets zeggen en zijn vader kijkt gebiologeerd naar het prachtige dier dat daar naar hen staat te kijken. De vader van Jeppe pakt de hand van zijn zoon en zegt, wees maar niet bang dit dier is banger van ons en gaat zo weer weg. Natuurlijk kan Jeppe

niet vertellen dat dit dier zijn vriend is en blijft heel stil staan. Vidar draait zich om en verdwijnt luid snuivend in het bos. Jeppe denkt alleen maar, ik hoop dat Vidar nu niet denkt dat het mijn plan is dat mijn vader is mee gekomen. En ook Kuola mag niet denken dat dit mijn plan was. Jeppe legt de tas met het brood en drinken een beetje in het struikgewas en zegt tegen zijn vader, laten we nu maar gaan oefenen met de bal. Maar zijn vader zegt we gaan terug naar huis want wij storen hier de dieren. Jeppe zegt dit heb ik nog nooit gezien hier en ik wil toch laten zien aan u, wat ik al allemaal kan met de bal. En zegt hij met een luidde stem: U wou toch met mij mee omdat u wilde zien wat mijn oefeningen van de laatste weken hebben opgeleverd. Door zo luid te spreken hoopt Jeppe dat verder in het bos wordt gehoord wat hij tegen zijn vader zegt, zodat ze daar weten dat het niet zijn plan was om hier samen met zijn vader te komen. Hij pakt zijn bal en laat zien aan zijn vader er allemaal mee kan doen. Na een uurtje met zijn vader geoefend te hebben, zegt deze kom Jeppe we gaan naar huis. Jeppe pakt zijn bal en gaat met zijn vader naar huis. Zijn vader heeft niet in de gaten dat de tas met brood en drinken in het struikgewas is achter gebleven. Jeppe hoopt dat Kuola dit komt ophalen en dat hij weer een paar dagen van dit brood kan genieten. Op een afstand heeft Kuola alles gezien en gehoord en ook begrepen dat het niet het plan van Jeppe is geweest. Hij heeft ook gezien dat Jeppe de tas met brood en drinken speciaal een beetje in het struikgewas heeft neergelegd. Daar is Kuola wel heel erg blij mee maar dat hij Jeppe niet heeft kunnen spreken doet hem erg zeer. Samen met Mandy en Vidar keert hij terug naar de plek waar de boomhut in de Beukenboom wordt gebouwd. Kuola vertelt de dieren, die hier allemaal wachtten tot Kuola met Jeppe zou komen, wat er allemaal is

gebeurd. Maar ook hoe slim hij was geweest om het brood en drinken achter te laten. Alle dieren zijn teleurgesteld en hadden anders verwacht. Eén dier was nog erger teleurgesteld, dat is Vidar want vorige week hebben ze vriendschap gesloten en had hij de naam Vidar van Jeppe gekregen. Kuola zat na te denken over wat er deze middag is gebeurd. Zou hij het durven, zou hij het echt durven, om het bos te verlaten en naar het huis van Jeppe te gaan? Hij schudt deze gedachte gelijk van zich af, stel je voor, andere mensen zouden hem zien, dan zou alles weer van voren af aan beginnen. Hij had het toch goed hier in het bos met alle dieren die zijn vrienden zijn. Hij kijkt naar boven en ziet daar alle vogels in de boom zitten. Hij kan zo alle namen van deze vogels opnoemen. Hij ziet daar het auerhoen, korhoen, spechten, uilen, eenden en ga zo maar voort. Wat een prachtig land is Zweden toch, denkt Kuola. Waren de mensen maar net zo lief als deze dieren. Alle dieren om hem heen zien, hoe moeilijk Kuola het heeft nu hij Jeppe niet gesproken heeft. Kuola zit nog steeds in gedachten, maar besluit zijn plan met de dieren te bespreken. Het plan is, om vanavond als het donker is te kijken bij het huis van Jeppe. Hij vraagt de dieren hem te helpen bv. doordat de vogels vooruit vliegen en dat Vidar en Mandy ook met hem meegaan tot de bosrand. De dieren kijken bedenkelijk, maar ze zeggen allemaal toe om met Kuola mee te gaan. Ze gaan eerst zelf eten en ze verdwijnen dus allemaal in het bos maar beloven op tijd weer terug te zijn om aan het avontuur te beginnen. Als de schemer is aangebroken, komen alle dieren weer terug naar de plek bij de Beukenboom en wachten tot Kuola gereed is om aan het grote avontuur te beginnen. De vogels zitten klaar om vooruit te vliegen om te kijken of Kuola wel veilig aan zijn avontuur kan beginnen. Ook Vidar en Mandy staan klaar om met Kuola

mee te gaan. Kuola klimt op de rug van Mandy om naar de rand van het bos te gaan. Daar zal hij ongeveer een kilometer moeten lopen om bij het huis van Jeppe te komen. Aan de rand van het bos aangekomen klimt Kuola van de rug van Mandy en begint aan de tocht naar het huis van Jeppe. De vogels in de lucht begeleiden Kuola en kunnen vanuit de lucht zien of het veilig is om verder te gaan met dit avontuur. Ze weten dat Kuola al heel lang niet uit het bos is geweest omdat hij bang is dat alles weer zou beginnen zoals hij al heeft meegemaakt in de grote mensenwereld. Voorzichtig begint Kuola aan de tocht naar het huis van Jeppe, ook kijkt hij steeds om zich heen om te zien of er niemand anders in de buurt is. De vogels in de lucht vliegen boven zijn hoofd met hem mee. Het valt niet mee voor Kuola om deze lange tocht te volbrengen want het is voor hem, gezien zijn lengte, dubbel lang. Na een tijdje komt het huis van Jeppe in zicht, Kuola gaat wat langzamer lopen, want hij moet nu bedenken hoe hij in contact kan komen met Jeppe. Als hij wat dichterbij het huis komt, vliegen de twee wijze Uilen naar Kuola toe. Ze hebben een plannetje bedacht, ze willen op het raam van Jeppe met hun snavels tikken, zodat Jeppe daar misschien wakker van wordt. Kuola blijft achter een struik in de tuin wachten tot de twee wijze Uilen op de vensterbank van de slaapkamer van Jeppe zijn neergestreken. Ze tikken om beurten zachtjes tegen het raam. Na hiermee een poosje te zijn doorgegaan, worden de gordijnen open geschoven en zien ze Jeppe naar buiten kijken. Deze is wakker geworden van het getik tegen het raam. Hij schrikt als hij de wijze Uilen op de vensterbank ziet zitten. Deze blijven Jeppe aankijken met hun prachtige ogen. Ze tikken nog een keer en een van de wijze Uilen vliegt naar de struik waar Kuola achter verborgen zit. Hij zegt dat Jeppe wakker is geworden

en dat hij nu tevoorschijn moet komen, zodat Jeppe kan zien dat Kuola de stoute schoenen heeft aangetrokken, om naar het huis van Jeppe te komen. Kuola komt tevoorschijn, maar omdat het zo donker is kan Jeppe nog niet zien dat Kuola daar is. De Uil die nog op de vensterbank zit, tikt weer tegen het raam van Jeppe, met andere woorden kom naar beneden. Kuola komt nog wat dichterbij naar het huis toe, in de hoop dat Jeppe ziet dat hij daar is. Jeppe wrijft zijn ogen uit en ziet dan Kuola in de tuin. Daar schrikt hij dan wel van, maar hij doet zijn pantoffels aan en sluipt naar beneden, want hij is bang dat zijn ouders wakker zullen worden. Voorzichtig doet hij de deur van het slot en gaat de tuin in. Daar ziet hij Kuola staan met een angstig gezicht, want die is ook bang dat de ouders van Jeppe wakker zullen worden. Als Jeppe dicht bij Kuola is, legt hij zijn vinger op zijn lippen, om Kuola duidelijk te maken dat hij niets mag zeggen. Ze gaan heel zachtjes naar het einde van de tuin. Achter de struik waar Kuola zich eerst had verstopt, fluistert Jeppe wat ben je nu aan het doen? Je wilde toch nooit meer uit het bos komen, om dat je bang bent. Dat klopt zegt Kuola, maar omdat ik je vanmiddag niet heb kunnen ontmoeten, omdat je vader was mee gekomen naar het bos, ben ik naar jou toekomen. Jeppe schudt zijn hoofd, hoe ben je op dat idee gekomen? Kuola zegt, dit is ook een beetje door Vidar gekomen, want die was heel erg teleurgesteld dat hij jou niet heeft kunnen ontmoeten. Jeppe zegt, ik was ook teleurgesteld maar het kon niet anders, want mijn vader wilde mij verrassen. Maar nu moet je weer terug gaan en ik naar binnen voordat mijn ouders wakker worden en mij hier zien, in mijn pyjama. Jeppe zegt ook nog even, ik kom zaterdag weer naar het bos dan kunnen we weer verder werken aan de boomhut. Kuola denkt dan aan het touw dat hij wil gebruiken om een soort touwladder



te maken zodat hij zelf naar zijn boomhut kan klimmen. Hij vraagt dan ook aan Jeppe of hij dat touw zaterdag kan meebrengen en legt uit waarvoor hij dat nodig heeft. Jeppe belooft zijn best te doen om het touw te vinden, en het zaterdag mee te nemen naar het bos. Jeppe gaat weer naar de deur om naar binnen gaan, hij neemt afscheid van Kuola en zegt tot zaterdag dan. Kuola begint aan de terugtocht naar het bos en Jeppe en gaat naar binnen. Als Jeppe weer op zijn kamer is kijkt hij nog een keer door het raam, maar omdat het donker is kan hij Kuola niet meer zien. Hij gaat weer naar bed en denkt na over het bezoek van Kuola. Zou het mogelijk zijn, dat Kuola weer gewoon in een huis zou kunnen wonen? Niet in een grote stad maar, net als hij dicht bij het bos. Als Jeppe in slaap valt, droomt hij dat Kuola weer in een huis woont, niet in een groot huis, maar een huis waar hij zich thuis kan voelen en in de winter niet meer in de kou zou hoeven leven. Ondertussen is Kuola op weg terug naar het bos. De vogels vliegen weer met Kuola mee. De twee wijze Uilen vliegen alvast vooruit om aan Mandy en Vidar te vertellen over de tocht van Kuola. Alle dieren zijn trots op Kuola, dat hij dit heeft gedurfd. Als Kuola bij de rand van het bos komt staan Mandy en Vidar daar te wachten, ze zijn verheugd Kuola weer te zien en vragen honderduit over het avontuur van deze avond. Samen vertrekken ze verder diep het bos in, naar de boomhut in de Beukenboom. Daar zijn ook de andere dieren aanwezig, de konijnen, hazen, zwijntjes, egeltjes en allerlei vogels, die daar wachten op Kuola, Mandy en Vidar. Het is een gekwetter en geluiden van jewelste. Als Kuola aankomt, klimt hij met behulp van Vidar in de Beukenboom om aan alle dieren te vertellen over het avontuur en dat hij Jeppe heeft gesproken. Ook verteld Kuola dat Jeppe zaterdag weer komt en daar zijn alle dieren

blij mee. Ze gaan allemaal nog even slapen en Kuola slaapt deze nacht voor het eerst in de boomhut. Dit kan nu nog, maar als het zou regenen of nog erger, als het gaat sneeuwen, dan zou dat niet mogelijk zijn. De volgende morgen gaat Kuola toch weer verder om de boomhut nog wat dichter te maken met bladeren en bladertakken die de dieren weer brengen. Kuola denkt veel aan de vorige avond toen hij het had gedurfd om naar het huis van Jeppe te gaan. Het was een avontuur, maar hij denkt hij dit misschien nog een keer zou kunnen doen, maar hij schudt deze gedachte gelijk van zich af en denkt aan vroeger toen hij gepest werd. Dat wil hij nooit meer meemaken, dan blijft hij liever in het bos met de dieren die allemaal van hem houden en er niet van op kijken dat hij maar 105 cm. groot is, maar hem helpen waar het kan. Hij is wel heel blij dat hij Jeppe heeft leren kennen en dat deze jongen totaal niet denkt aan hoe groot of eigenlijk klein hij is, maar hem heeft geaccepteerd zoals hij is en daar is Kuola heel blij mee. Het is vrijdag en Kuola denkt aan morgen, dan komt Jeppe weer naar het bos en daar kan hij zich op verheugen. Hij gaat wel weer zoeken naar noten en bessen en knollen om zijn voorraad voor de winter aan te leggen. Hij loopt in gedachten door het bos en let eigenlijk niet op waar hij loopt. En dan gebeurt er iets vreselijks, hij valt in een kuil die meer dan twee meter diep is. Hij schrikt natuurlijk vreselijk en weet niet wat te doen om uit deze kuil te komen. Hij heeft zich wel bezeerd maar gelukkig niets gebroken. Als hij daar in die kuil zit, denkt hij dat hij deze kuil eigenlijk nooit heeft gezien, de kuil was wel bedekt met takken en bladeren, maar hoe die hier is gekomen zo diep in het bos, begrijpt Kuola niet. Maar dit zijn natuurlijk latere zorgen, hoe kan hij nu uit deze kuil komen, want hier de hele nacht te moeten blijven lijkt hem verschrikkelijk. Er komen een paar

vogels over vliegen en zien Kuola daar in de diepe kuil. Ze dalen naar beneden en op de rand van de kuil vragen ze hoe dit nu is gekomen. Kuola vraagt aan de vogels om de wijze Uilen te halen en Mandy en Vidar. Want misschien kunnen die helpen om hem uit de kuil te helpen. De wijze Uilen komen ook aanvliegen en zien Kuola in de kuil staan. Ze vragen wel aan Kuola hoe is dat nu gekomen en begrijpen ook niet wanneer die kuil daar is gekomen. Ze vliegen weg om Mandy en Vidar te gaan halen om te vertellen wat er met Kuola gebeurd is. Mandy en Vidar gaan zo vlug mogelijk naar de kuil waar Kuola in is ingevallen. Maar ook deze twee dieren weten niet hoe zij Kuola daaruit moeten helpen. Er zit niets anders op dan te wachten tot de volgende morgen tot Jeppe naar het bos komt, en hij kan helpen om Kuola uit de kuil te krijgen. Wel slepen ze met behulp van de andere dieren, takken met veel bladeren naar de kuil, zodat Kuola daar een beetje comfortabel de nacht kan door brengen. Ze hopen dat Jeppe vroeg naar het bos komt, zodat Kuola bevrijdt kan worden. Ze brengen ook bessen en noten naar de kuil zodat Kuola ook nog wat kan eten. Het water dat Kuola altijd uit de beek drinkt is het grootste probleem, want dat kunnen de dieren niet brengen, maar door veel bessen te eten krijgt Kuola toch genoeg vocht. Als de avond intreedt blijven alle dieren dicht bij Kuola en de konijnen en hazen laten zich vallen in de kuil en Kuola vangt ze op. Ze blijven in de nacht bij Kuola in de nacht om hem, net als in de winter warmte te geven. Als de dageraad te zien is, gaan de wijze Uilen met Mandy en Vidar naar de rand van het bos, om daar te wachten op Jeppe, waarvan ze hopen dat hij vroeg zal komen. Jeppe die thuis ook blij is dat het zaterdag is, is vroeg uit bed en hoopt dat hij vlug de deur uit mag om naar het bos te gaan, om zoals zijn ouders denken, te trainen met zijn bal. Het

touw, dat Jeppe aan Kuola had beloofd, heeft Jeppe al klaar gelegd, zodat hij dat voor hem mee kan nemen. Zijn moeder maakt weer heerlijke boterhammen en ook fruit doet zij in de tas voor Jeppe. Zodra het ontbijt klaar is vraagt Jeppe of hij naar het bos mag. Zijn vader vindt het nog wel een beetje vroeg maar geeft toch toestemming. Jeppe gaat op weg met de tas met daarin de heerlijke boterhammen, fruit en drinken en natuurlijk het touw dat hij aan Kuola heeft beloofd. Als Jeppe na een fikse wandeling, bij de rand van het bos aankomt, laat hij zoals gewoonlijk zijn bal in het struikgewas rollen, omdat dit het sein is dat hij alleen is. Onmiddellijk komen Mandy en Vidar tevoorschijn en Jeppe ziet dat Kuola niet op de rug van Mandy zit, daar schrikt hij van. En hij begrijpt ook niet dat Kuola er niet is. Hij blijft staan, want hoe moeten Mandy en Vidar, Jeppe duidelijk maken waarom Kuola er niet is. Als Jeppe geen aanstalten maakt om met Vidar en Mandy naar het bos te vertrekken, komen de twee wijze Uilen in actie. Ze vliegen uit de boom, waar ze de situatie aan de rand van het bos hebben gadeslagen. Een van de uilen gaat voor Jeppe op de grond zitten en draait zij hoofd richting het bos en dat doet de wijze Uil net zolang totdat Jeppe begrijpt dat er iets gebeurd moet zijn en dat daarom Kuola er daarom niet is. Jeppe wordt er wel een beetje angstig van, want we moeten niet vergeten dat Jeppe pas 8 jaar is, al is hij een slimme jongen. Maar hij trekt de stoute schoenen aan en gaat naar Vidar, die al geknield op de grond ligt zodat Jeppe op zijn rug kan klimmen. Samen met Mandy en alle vogels, en ook de wijze Uilen, gaan ze op weg naar de kuil waar Kuola in is gevallen, om te zien wat er werkelijk aan de hand is. Wat zou hij graag nu graag, net als Kuola, met de dieren kunnen praten. Dan zou hij nu weten wat er aan de hand is. Na een tijdje te hebben gelopen, samen met de

dieren, komen ze aan bij de kuil waar Kuola nog steeds gevangen zit, Jeppe schrikt heel erg. Het heeft zo heeft moeten zijn, dat Jeppe een touw heeft meegenomen, voor de touwladder die Kuola wil maken om in de boomhut te kunnen komen. Kuola is heel blij Jeppe te zien. Deze klimt gelijk van de rug van Vidar. Hij kijkt en ziet hoe blij Kuola is dat hij Jeppe ziet. Zonder eerst te gaan vragen hoe dit allemaal is gebeurd, maakt Jeppe zijn tas open en haalt het touw eruit. Hij wenkt Vidar, en als deze dichterbij komt dan bindt Jeppe het touw om het prachtige gewei van Vidar. Dan zegt hij tegen Kuola dat hij het touw om zijn middel moet binden en zegt dan, als Vidar gaat trekken, dan moet jij proberen tegen de wand van de kuil te klimmen zodat wij jou zo kunnen bevrijden. Maar Kuola zegt, eerst moeten de hazen en konijnen die mij vannacht warm gehouden hebben uit de kuil en dat dan ook met het touw. Kuola bindt het touw om de buik van de hazen en konijnen – een voor een -, dan gaat Jeppe voor Vidar staan en probeert bij de horens van Vidar te komen maar dat is moeilijk. Kuola zegt dan weer met die vreemde klanken, tegen Vidar, dat hij nu moet trekken en zo worden de hazen en konijnen uit de kuil getrokken. Nu is Kuola aan de beurt voorzichtig stapt Vidar naar voren en langzaam klimmend tegen de zanderige wand van de kuil, klimt Kuola met behulp van Vidar uit de benarde positie, want zo mogen wij dat wel noemen. Iedereen is blij dat Kuola uit de kuil is, en hij groet Jeppe heel hartelijk en bedankt hem voor de redding. Alle dieren laten met hun eigen geluid horen dat ze allemaal blij zijn dat Kuola is bevrijd. Ze gaan allemaal naar de Beukeboom en dan vertelt Kuola wat er is gebeurd. En, dat hij niet begrijpt hoe die kuil daar midden in het bos is gegraven. Jeppe zegt dan, dat zal ik met mijn vader bespreken, want die is boswachter en die zal het wel weten. Maar nu kijkt

Kuola bedenkelijk, dan komt je vader hier naar toe en dan ontdekt hij dat jij zover het bos bent ingegaan en dat zal hij niet fijn vinden. Dan zou niet alleen ik vreselijk vinden, maar ook de dieren en zeker Vidar. Dus dat vind ik geen goed plan, dus niet met je vader bespreken dat jij op zaterdag het bos ingaat. Jeppe denkt na en zegt dan, ik vind hier wel een oplossing voor. Hij vertelt niet dat zijn grootste wens is en dat hij heeft gedroomd dat Kuola weer in een huis gaat wonen en dat hij dat zou willen zien gebeuren voor de winter aanbreekt. Dan zou hij Kuola niet meer kunnen ontmoeten, dat zou spijtig zijn. Niet alleen voor Jeppe, maar ook voor Kuola zou het erg zijn om elkaar niet meer te ontmoeten. Maar gelijk heeft hij weer een nieuw plannetje bedacht. Als het tijd is om naar huis te gaan, neemt Jeppe afscheid van Kuola bij de rand van het bos. Natuurlijk ook van Vidar en Mandy, en ook de wijze Uilen zegt hij goedendag, want dankzij hen heeft hij Kuola bij zijn huis gesproken. En vandaag hebben zij gezorgd dat hij naar het bos ging om Kuola te redden. Als hij onderweg is bedenkt hij dat hij ook voor de wijze Uilen namen moet verzinnen, maar daar heeft hij nog de hele week de tijd voor. Als hij thuis komt vraagt zijn moeder hoe het is gegaan vandaag. Goed hoor zegt Jeppe. Hij gaat nog even naar zijn kamer, omdat zijn vader nog niet thuis is. Hij schrijft weer alles in zijn schrift, alles wat hij vandaag heeft meegemaakt en dat is een groot avontuur voor een jongen van 8 jaar. Als zijn vader thuiskomt, gaat de familie aan tafel. Jeppe is stil en dat valt ook zijn ouders op. Zijn vader vraagt wat er aan de hand is, Jeppe denkt na en vraagt dan of zijn vader wel eens in het bos waar hij werkt, een kuil heeft gezien, bedekt met takken waar je dan zo in kan vallen. Zijn vader antwoordt, dat dit wel eens door stropers wordt gedaan en dat hij daar dan heel boos om is geworden,

omdat onschuldige dieren daar dan in kunnen vallen. Maar zijn vader wil ook weten waarom Jeppe dit vraagt. Je bent toch niet verder het bos ingegaan, vraagt zijn vader, want dat wil ik niet hebben en als dat wel zo is dan wil ik dit nú horen. Jeppe kijkt zijn vader aan dat hij inderdaad het bos is ingegaan. Hij vertelt dat hij daar de kuil heeft gezien. Verder vertelt Jeppe niets over de dieren en ook niet over Kuola. Al zou hij dat graag willen doen, maar hij zit nog steeds met de belofte die hij aan Kuola heeft gedaan. Het wordt steeds moeilijker voor Jeppe, hij wil geen leugens vertellen aan zijn ouders, maar ook de belofte niet verbreken die hij aan Kuola heeft gedaan. Zijn vader zegt, als je nog eenmaal verder gaat dan de bosrand is het afgelopen met de oefeningen aan de rand van het bos en verbied ik jou om daar nog naar toe te gaan. Daar schrikt Jeppe wel van, want stel je voor dat hij Kuola niet meer zou kunnen ontmoeten dat zou heel erg zijn. Jeppe kijkt zijn vader aan en zegt, ik ga niet meer het bos in, ik blijf aan de rand van het bos oefenen met mijn bal. Zijn vader zegt oké, ik geloof je, maar laat ik niet merken dat je het toch doet want dan is het afgelopen, ook met het oefenen met de bal. Jeppe knikt en verder wordt er niet meer over gesproken. Als Jeppe later naar zijn kamer gaat om te gaan slapen, bedenkt hij dat hij aan Kuola heeft beloofd aan niemand iets te vertellen, maar toch besluit Jeppe om het met zijn moeder te bespreken. Hij ziet geen andere mogelijkheid om Kuola voor de winter uit het bos te krijgen en te zorgen dat hij in een warm huis woont. Als Jeppe eindelijk in slaap valt droomt hij over het grote avontuur dat hij vandaag heeft meegemaakt. Als zijn moeder later komt kijken naar Jeppe ziet zij een traan op zijn wang. Dan bedenkt zij, dat ze morgen met Jeppe zal spreken, want zijn moeder maakt zich zorgen over Jeppe. Als zij naar beneden gaat zegt ze

tegen de vader van Jeppe, ik maak mij zorgen om Jeppe. Ik weet niet wat er aan de hand is, maar morgen zal ik met hem spreken, want tegen mij zal hij wel vertellen waar hij mee zit. Dat is goed zegt de vader van Jeppe, doe dat maar als ik naar mijn werk ben in het bos. Zo bespreken de ouders van Jeppe, hoe ze dit gaan oplossen want beiden houden heel veel van hun zoon. De volgende morgen, als de vader van Jeppe naar zijn werk is, roept zijn moeder Jeppe bij zich. Ga maar eens in deze stoel zitten, en ze wijst op de haardstoel waar zijn vader altijd in zit, want ik wil even met je praten. Jeppe kijkt zijn moeder verwonderd aan en denkt, hoe kan dat nu, ik wou ook met mijn moeder alles bespreken. Jeppe gaat in de stoel zitten en zijn moeder komt recht tegen over hem zitten, en ze zegt vertel nu aan mij waar je mee zit, want dat hebben je vader en ik gemerkt aan jou. Sinds een paar weken dat je met je bal op zaterdag naar het bos gaat, hebben wij gemerkt dat je veranderd bent en dat je ergens mee zit. Maar, zegt zij, je weet dat je alles aan ons kan vertellen, dus wat is er aan de hand. Jeppe kijkt zijn moeder aan, denkt even aan de belofte die hij aan Kuola heeft gegeven, maar besluit om de problemen die over Kuola gaan, ondanks zijn belofte, tóch met zijn moeder te bespreken. Want om verder smoezen en kleine leugentjes te verzinnen heeft hij geen zin meer, dus Jeppe kijkt zijn moeder aan en vertelt het hele verhaal van Kuola en de dieren in het bos. Hoe Kuola daar moet leven omdat hij bang is voor de grote mensenwereld, dat hij is gevlucht omdat de mensen hem verschrikkelijk hebben gepest. Zijn moeder luistert met open mond naar het verhaal van Jeppe en kan haast niet geloven wat haar kind hier allemaal zit te vertellen. Maar zij is ook heel trots op haar zoon, ten eerste omdat hij zo'n goed karakter heeft, maar ook omdat hij dit nu met haar bespreekt. En zij begrijpt dat Jeppe heel erg



begaan is met de kleine man in het bos en dat zijn grootste wens is dat hij in een huis kan gaan wonen, zeker als het winter is. Het enige wat Jeppe niet verteld is dat Kuola met de dieren kan communiceren want denkt hij, dat zal mijn moeder niet geloven, dus dat houdt hij nog even geheim. Zijn moeder zegt nu dat zij heel erg trots is op Jeppe, en dat zij het vanavond met zijn vader zal bespreken. Daar ziet Jeppe wel een beetje tegenop, want hij begrijpt dat zijn vader dan zal weten dat hij niet helemaal eerlijk is geweest. Maar zijn moeder stelt hem gerust, wat betreft het gesprek met zijn vader, en zegt dan dat zij hem zal helpen om Kuola voor de winter uit het bos te krijgen. Ze denkt na en zegt dan tegen Jeppe, als je zaterdag naar het bos gaat, hoef je niet je bal mee te nemen, want wij weten waarom je daar zaterdag naar toe gaat. Maar je moet mij nu wel beloven dat je aan Kuola vertelt dat je met ons je geheim hebt gedeeld. Jeppe vraagt, hoe moet ik dat nu vertellen, want Kuola heeft mij gevraagd om er met niemand over te spreken. Zijn moeder zegt nu, vertel aan Kuola dat je je zorgen maakt, omdat je weet hoe koud het is in de winter, dat je graag wilt dat hij het fijn zal hebben als hij in een huis kan wonen. En ook dat hij gewoon samen met jou naar het bos kan gaan samen met jou op zaterdag, om daar de dieren weer te zien. Dan vraagt Jeppe, waar gaat Kuola dan wonen, zijn moeder antwoordt, dat zullen wij aan je vader vragen, en ik weet bijna zeker dat je vader daar een oplossing voor zal vinden. Jeppe staat nu op uit de stoel en omhelst zijn moeder en zegt, dat hij heel blij is, dat hij nu alles aan haar heeft verteld en dat hij hoopt dat vader een oplossing zal vinden voor Kuola. Als Jeppe uit school komt en zijn vader komt thuis, vertelt zijn moeder het hele verhaal. Zij heeft Jeppe naar zijn kamer gezonden, om rustig het hele verhaal over Kuola te kunnen vertellen. Ook zijn vader luistert met

verbazing naar dit verhaal, en bedenkt hoe slim zijn zoon is en wat een goed karakter hij heeft. Hij begrijpt ook dat Jeppe niet met opzet een paar leugentjes heeft verteld, maar dat hij dit heeft gedaan omdat Kuola dat heeft gevraagd. Samen bespreken ze hoe ze dit kunnen oplossen. Dan heeft zijn vader een plan, hij zegt, als ik nu eens in de achtertuin, waar wij toch een heleboel ruimte hebben, een huisje zal bouw waar Kuola dan kan wonen. Hij is dan dicht bij het bos en kan hij de dieren opzoeken, waar hij zolang mee samen heeft geleefd. Zijn moeder gaat naar de kamer van Jeppe en zegt dat hij nu naar zijn vader kan komen. Jeppe is wel een beetje zenuwachtig, maar als hij beneden komt dan wordt hij ook door zijn vader omhelsd en Jeppe vraagt aan zijn vader, of hij niet meer boos is, omdat hij een paar leugens heeft verteld. Zijn vader stelt Jeppe gerust en zegt dat hij trots is op Jeppe. Maar een ding wil hij nog weten, waarom heeft hij niets gemerkt toen hij op die bewuste zaterdag mee is gegaan naar de rand van het bos? Jeppe vertelt dat Kuola het wel heeft gezien en gehoord, maar dat hij niet uit het bos wilde komen, omdat hij bang is. Dat Kuola in de avond naar Jeppe is gekomen verteld Jeppe vooralsnog niet, dat komt allemaal later wel. Jeppe is nu heel erg opgelucht dat hij zijn bevindingen heeft kunnen vertellen. En ook aan zijn vader vertelt Jeppe nu wat zijn grootste wens is, dat Kuola voordat de winter begint, niet meer in het bos zal hoeven slapen, maar in een warm huis. Zijn vader zegt, ga jij zaterdag nu maar eerst aan Kuola vertellen dat je alles tegen je vader en moeder hebt verteld, maar vergeet niet te vertellen waarom je dat hebt gedaan. Wij zullen zorgen dat Kuola een huis krijgt wat bij hem past en dat hij voor ons geen angst moet hebben. Niemand hoeft te weten dat hij daar in het bos woont, daar zullen wij voor zorgen, dat kun je hem ook vertellen. Ik zou ook wel

eens willen weten waar hij vandaan komt en of hij familie heeft, Jeppe zegt daar heb ik nog nooit naar gevraagd en ook nog niet aan gedacht. Weet je wel de leeftijd van Kuola, vraagt zijn vader, maar de moeder van Jeppe zegt, stop nu maar met vragen. Dat komt later wel, want zij begrijpt dat Jeppe met zijn 8 jaar, daar nog niet over heeft nagedacht. Zij begrijpt als geen ander wat Jeppe allemaal heeft meegemaakt en ook waarom hij ineens brood en drinken mee wilde nemen, als hij op zaterdag aan de rand van het bos ging oefenen met de bal. Ze kijkt haar zoon aan en denkt wat een verstandige jongen is het toch met zijn 8 jaar, dat hij dit al heeft meegemaakt is bijna een droom. Jeppe gaat weer naar zijn kamer, daar haalt hij zijn schrift te voorschijn en begint te schrijven. Want nu hoeft hij geen smoesjes meer te verzinnen als hij zaterdag met Kuola gaat spreken en daar zit hij toch wel een beetje over in. Maar hij hoopt op steun van zijn vader. Deze heeft al bedacht dat hij zaterdag ook naar het bos zal gaan, maar zó dat Jeppe en Kuola hem niet zien. Want hij bedenkt dat hij dit alles niet aan zijn zoon van 8 jaar kan overlaten. En hij wil ook met Kuola spreken en uitleggen waarom Jeppe alles heeft verteld. Een ding weet hij nog steeds niet dat Kuola met de dieren kan praten en dat zal voor de vader van Jeppe ook een grote schok zijn, want hij is ten slotte boswachter en heeft natuurlijk in zijn werk veel met dieren te maken. De moeder van Jeppe gaat naar de kamer van Jeppe en zegt tegen Jeppe dat ze aan tafel gaan, ze gaan samen naar beneden, maar over al het gebeuren wordt even niet meer gesproken. Ieder heeft zo zijn eigen gedachten. Na de maaltijd, die door alle toestanden wat later is, gaat Jeppe naar zijn kamer om te gaan slapen, want het was een enerverende dag voor een jongen van 8 jaar. Hij gaat slapen; en de volgende dag blijft hij dicht bij huis en ook

schrijft nog verder in zijn schrift over de avonturen die hij allemaal heeft beleefd. De volgende dagen gaat hij naar school want dat is natuurlijk ook heel belangrijk. Omdat Jeppe zo dicht bij het bos woont wordt hij altijd door zijn vader naar school gebracht en zijn moeder haalt hem dan weer op, omdat zijn vader dan op zijn werk is in een van de enorme bossen die Zweden rijk is. De week gaat langzaam en zonder bijzonderheden voorbij. Maar Jeppe denkt de hele week na hoe hij aan Kuola gaat vertellen dat hij zijn geheim heeft prijsgegeven aan zijn ouders. Jeppe ziet er heel erg tegen op om dit te moeten vertellen. Als de zaterdag dan eindelijk is aangebroken, gaat Jeppe op weg naar het bos, met in zijn tas allerlei lekkers wat zijn moeder heeft meegegeven voor Kuola. Als Jeppe een poosje onderweg is, gaat zijn vader ook op weg. Hij heeft zijn uniform als boswachter niet aangetrokken, omdat de dieren daarvan misschien zouden schrikken. Jeppe weet niet dat zijn vader ook onderweg is naar het bos. Wat zijn vader niet weet is dat de vogels, ook de twee wijze Uilen, wel hebben gezien dat hij onderweg is naar het bos. Ze blijven Jeppe, maar ook zijn vader volgen. De twee wijze Uilen vliegen nu naar het bos om Kuola daarvan op de hoogte te stellen en zijn ongerust dat er iets vervelends gaat gebeuren. Jeppe die geen idee heeft wat er aan de hand is, loopt rustig door naar de rand van het bos. Hij ziet natuurlijk wel de vogels die hoog in de lucht met hem mee vliegen maar is daar eigenlijk wel blij mee. Jeppe bedenkt ook dat hij ook nog dat hij nog twee namen moet verzinnen voor de wijze Uilen, want dat zijn nu ook zijn vrienden geworden. Hij denkt na, van school kent hij mooie uilennamen en hij weet precies welke wat het gaan worden, Asio en Buba. Jeppe glimlacht in zichzelf en is blij dat hij dat straks aan Kuola kan vertellen. Jeppe stapt stevig door en aan de rand van het

bos aan gekomen laat hij toch weer zijn bal, die hij ook dit keer meegenomen, rollen omdat dat het teken is dat hij is gearriveerd. Maar hij hoort en ziet niets, het blijft doodstil en Jeppe snapt er niets van. Hij blijft nog een paar minuten wachten en besluit dan alleen het bos in te gaan omdat hij denkt dat er misschien weer wat is gebeurd. Dus loopt hij het bos verder in, maar ziet geen dieren, geen vogels en ook Kuola is nergens te bekennen. De vader van Jeppe is nu ook bij de bosrand aangekomen en ziet dat Jeppe daar niet is. Hij begrijpt dat Jeppe het bos in is gegaan en hij vermoedt samen met Kuola. Dus besluit hij om ook het bos in te gaan om Jeppe en Kuola te zoeken. Hij vermoedt niet dat Jeppe alleen in het bos loopt te zoeken naar Kuola en de dieren. Hij gaat op weg maar weet niet goed waar hij moet gaan kijken om Kuola en Jeppe te vinden. Hij weet ook niet dat hij door een paar vogels in de gaten wordt gehouden. En ook niet dat er nog meer dieren zijn die zien dat hij steeds verder het bos ingaat. Ook Jeppe is op weg, hij zoekt Kuola en begrijpt niet waarom hij er niet was. En dan gebeurt het! Ineens staat Vidar voor hem en hij kijkt Jeppe strak aan. Het lijkt wel of hij boos is. Jeppe gaat naar hem toe en wil Vidar aanraken maar die stapt achteruit alsof hij kenbaar wil maken dat hij daar niet van gediend is. Jeppe begint tegen Vidar te spreken, en hij zegt, waar is Kuola en waar zijn alle andere dieren? Ik weet dat jij mij niet verstaat, maar toch wil ik het aan jou vragen. Jeppe legt de tas met lekkernijen en zijn bal op de grond en gaat er bij zitten. Hij begrijpt er nu helemaal niets meer van. De tranen staan in zijn ogen en hij denkt had ik maar niets verteld, maar hoe kan Kuola dit weten? Ik heb toch het beste met hem voor. Zo blijft Jeppe moedeloos zitten en Vidar staat op een afstand naar hem te kijken. Weer spreekt Jeppe tegen Vidar en zegt weet jij waar Kuola is, want ik moet hem zeer

dringend spreken. In een hoge boom zitten de twee wijze Uilen te kijken naar het verdriet van Jeppe. Zou het echt waar zijn, weet Jeppe niet dat zijn vader ook in het bos is om hen te zoeken? Ze blijven in de boom zitten en zien Jeppe spreken tegen Vidar. Ze weten niet waar hij het over heeft maar door de klank en door het verdriet van Jeppe, gaan ze begrijpen dat het anders is dan iedereen in het bos heeft gedacht. Ze maken nu geluid en Jeppe ziet ze nu ook zitten. Onmiddellijk begint Jeppe ook tegen de wijze Uilen te spreken. Hij vertelt dat hij twee mooie namen voor ze heeft bedacht, maar hij begrijpt ook dat ze niet verstaan waar hij het over heeft. De wijze Uilen komen uit de hoge boom naar beneden en gaan op de rug van Vidar zitten. Nu kijken alle drie de dieren naar Jeppe en zien zijn moedeloosheid en onbegrip. Ook het verdriet in de ogen van Jeppe wordt gezien door de wijze Uilen. Jeppe hoort dat er geluid komt van de wijze Uilen en ziet ook de lippen van Vidar bewegen. Hij begrijpt dat de wijze Uilen nu met Vidar aan het spreken zijn. Hij denkt, was Kuola maar hier dan kon hij vertellen waar zij het over hebben. De wijze Uilen vliegen weg en tot grote verbazing van Jeppe knielt Vidar neer waarmee hij wil zeggen, klim maar op mijn rug. Jeppe kijkt met open mond naar Vidar en denkt zal het echt waar zijn, gaat Vidar mij naar Kuola brengen? Hij staat op pakt zijn bal en tas en loopt op Vidar af. Deze blijft geduldig wachten tot Jeppe aanstalten maakt om op zijn rug te gaan zitten. Jeppe aarzelt nog even maar gaat dan toch naar Vidar toe, hij zegt dan, ben je niet meer boos op mij? En breng je mij naar Kuola. Hij legt zijn handen op de rug van Vidar en aait het dier met alle vriendschap die hij voor Vidar voelt. Dan klimt hij op zijn rug, Vidar gaat voorzichtig staan en samen vertrekken ze nog dieper het bos in. Als ze een poosje onderweg zijn komen ze steeds

dichter bij de boomhut en Jeppe hoopt Kuola daar te treffen. De wijze Uilen zijn vooruit gevlogen en vertellen dat Jeppe er samen met Vidar aankomt. Ze vertellen ook over het verdriet van Jeppe. Alle dieren luisteren naar wat de wijze Uilen te vertellen hebben. Ze vertellen dat het niet de schuld van Jeppe is dat zijn vader ook in het bos is. Dat Jeppe niet weet dat zijn vader hem aan het zoeken is. Maar dat het wel een reden moet hebben, en dat ze dat willen ze van Jeppe zelf willen horen. Als Jeppe bij de Beukenboom aankomt, ziet hij Kuola in de boomhut zitten en hem zwijgend aankijkend. Dan zeggen de wijze Uilen tegen Kuola, ga nu naar beneden uit de boomhut en spreek met Jeppe. Vergeet een ding niet, Jeppe is ten slotte nog maar een kind, al is hij heel slim. Kuola denkt nog een paar ogenblikken na en klimt dan uit de boom. Hij kijkt Jeppe aan maar zegt nog steeds niets, maar van boven uit de Beukenboom klinkt alweer de stem van een van de wijze Uilen. Praat met Jeppe zegt de uil, dan weet je wat er aan de hand is. Kuola kijkt weer naar Jeppe en zegt, laten we gaan zitten en vertel mij alles. Jeppe kijkt Kuola aan en dan vertelt hij alles, dat hij eerst met zijn moeder heeft gesproken en dat zijn moeder toen alles aan zijn vader heeft verteld. En dat Jeppe zich zorgen maakt omdat de winter in aantocht is en dat wil dat Kuola dan net als hij in een warm huis kan wonen. Dat hij begrijpt dat Kuola bang is voor de mensenwereld, die hem zoveel kwaad heeft gedaan. Jeppe blijft maar doorpraten en Kuola luistert geduldig. De twee wijze Uilen komen ook bij Jeppe zitten en kijken Jeppe en Kuola om beurten aan. Dan vraagt Kuola aan Jeppe, waar zou ik dan moeten wonen en hoe weet jij dat de mensen mij weer niet zullen pesten en mij als een circusattractie willen zien? Daar kan mijn vader voor zorgen dat heeft hij mij beloofd, antwoordt Jeppe. Mijn vader is een wijs man en ik

weet dat hij het beste met je voor heeft. Weet je dat je vader op dit ogenblik naar jou aan het zoeken is, zegt Kuola nu. Jeppe schrikt en zegt hoe weet jij dat. Dat zijn de wijze Uilen mij komen vertellen, antwoordt Kuola. Dan kijkt Jeppe naar de twee wijze Uilen en hij zegt tegen Kuola, ik heb voor hen ook een naam bedacht toen ik op weg was naar het bos. Is dat zo, zegt Kuola en wat zijn dat dan voor namen? Asio en Buba zeggen Jeppe, vind je dat wat? Kuola antwoordt, dat zal ik aan de wijze Uilen vragen en als zij het goed vinden, noemen wij ze voortaan bij de naam die jij hebt bedacht. Kuola kijkt naar de uilen en vertelt dat Jeppe voor hen een naam heeft bedacht. Hij zegt tegen de uil die rechts van hem zit, jouw naam is Buba en aan de uil die links van hem zit jouw naam wordt dan Asio. De wijze Uilen zeggen dat ze er heel blij mee zijn. Kuola vertelt aan Jeppe dat de wijze Uilen heel blij zijn met de namen die hij heeft bedacht en dat ze voortaan zo genoemd willen worden. Jeppe is daar heel blij mee en zegt tegen de wijze Uilen, ik hoop dat jullie altijd mijn vrienden willen zijn. Hij hoort nu tweemaal oehoe en begrijpt dat dit het antwoord is, dat Kuola wel kan verstaan, maar voor hem is het een bevestiging dat hij er weer twee vrienden bij heeft. Dan zegt Kuola, wat zal je vader nu zeggen als hij ons hier vindt, is hij dan erg boos, dat jij zo diep het bos bent ingegaan? Jeppe denkt na en zegt, er is maar een oplossing, laten wij mijn vader gaan zoeken, dan kan ik alles uitleggen en hij zal het begrijpen. Ga je alleen of zal Vidar met je meegaan? Vraagt Kuola. Jeppe staat op en zegt, nee, ik wil dat jij ook mee gaat en Mandy ook. Laten wij met Vidar, Mandy, Asio en Buba mijn vader gaan zoeken. Zeg tegen de dieren dat ze niet bang hoeven te zijn. Mandy en Vidar knielen zodat Kuola en Jeppe op de rug van dieren kunnen klimmen. Jeppe zegt zullen we eerst nog wat eten, want



mijn moeder heeft allerlei lekkers mee gegeven voor jou en voor mij. Kuola zegt, is dat werkelijk waar heeft zij voor mij ook al dat lekkers gemaakt, als hij ziet wat er allemaal uit de tas komt die Jeppe al heeft open gemaakt. Ze gaan weer zitten en Jeppe zegt neem maar van dit lekkere eten wat mijn moeder heeft meegegeven. Heerlijke boterhammen met kaas en het Zweeds knäckebröd heeft zij ook niet vergeten. Dat is ook een verrassing voor Kuola want dat had hij al heel lang niet meer gezien, laat staan gegeten. Ze eten rustig verder en als ze dan klaar zijn maken ze aanstalten om te vertrekken. Jeppe klimt op de rug van Vidar en Kuola zoals gewoonlijk op de rug van Mandy. Buba en Asio vliegen alvast vooruit om te kijken of zij de vader van Jeppe kunnen ontdekken. Deze is nog steeds op weg om Jeppe te zoeken, maar dat is in deze bossen heel moeilijk als je daar niet bekend bent. Het is hem wel opgevallen dat steeds dezelfde vogels met hem meevliegen, welke kant hij ook op gaat. Aan de verhalen van Jeppe denkend, krijgt hij het vermoeden dat die vogels daar iets mee te maken hebben. Ook vindt hij het vreemd dat hij helemaal geen dieren ziet in dit bos, terwijl hij als hij als werk is als boswachter, altijd dieren ziet in het bos. Ondertussen is hij heel erg ongerust geworden omdat het zolang duurt voordat hij Jeppe vindt. En hij begrijpt ook niet waarom Kuola, Jeppe niet heeft terug gebracht naar de rand van het bos. Maar hij weet natuurlijk niet dat Kuola helemaal niet bij de rand van het bos is geweest. En zo loopt de vader door het bos, Jeppe te zoeken. Hij besluit de naam van Jeppe door het bos te laten schallen en als hij dat doet ziet hij, dat de vogels die steeds met hem meevliegen, heel erg schrikken. Hij ziet ook dat ze van schrik weg vliegen. Maar hij niet weet dat deze vogels juist weg vliegen om aan Kuola te vertellen waar de vader van Jeppe

zich bevindt. Als de vogels een poosje doorvliegen zien ze Vidar en Mandy met op hun rug Jeppe en Kuola. Ze zien ook Buba en Asio en besluiten aan de Uilen te gaan vertellen waar de vader van Jeppe zich bevindt; niet wetend dat Kuola en Jeppe juist aan het zoeken zijn naar de vader van Jeppe. De vogels vertellen aan Buba en Asio waar de vader van Jeppe zich bevindt, Aso en Buba vertellen dit op hun beurt aan Kuola en die weet precies hoe ze moeten lopen om de vader van Jeppe tegen te komen. Kuola zegt tegen Vidar en Mandy hoe ze moeten lopen en hoopt de vader van Jeppe snel tegen te komen, want het wordt natuurlijk steeds later. Na een half uur legt Kuola zijn vinger op zijn lippen en het wordt doodstil. Ze horen gekraak dichterbij komen en weten dat er iemand in het bos loopt, maar Kuola wil zeker weten of dat de vader van Jeppe is, of iemand anders. Ze wachten en na enige tijd komt de persoon dichterbij en dan zien ze dat het de vader van Jeppe is. Deze staat stokstijf stil als hij het tafereel voor zich ziet, twee herten: en op het ene hert Jeppe en naar hij aanneemt op het andere hert Kuola naar hij aanneemt. Het is even stil en dan stapt de vader van Jeppe naar voren, en op hetzelfde moment gaat Vidar op zijn knieën zitten zodat Jeppe eraf kan klimmen. Jeppe stapt op zijn vader toe en zegt, vader wees niet boos, omdat ik tegen uw wens toch bos ben ingegaan, maar ik wilde echt Kuola vinden. De vader van Jeppe tilt hem op, drukt zijn zoon tegen zijn borst en zegt, ik ben heel blij dat ik je heb gevonden en ik ben niet boos op jou. Jij kon niet weten dat ik ook naar het bos zou gaan en dat ook ik Kuola wilde vinden en dat om dezelfde reden als jij. Jeppe zegt, maar Kuola en de dieren wisten het wel en daarom was Kuola niet bij de rand van het bos, omdat hij dacht dat ik wist dat u ook in het bos was en daarom is hij in het bos gebleven. De vader van Jeppe

kijkt hem verwonderd aan en denkt, hoe kon Kuola weten dat ik ook in het bos was? Kuola die al die tijd niets heeft gezegd, laat Mandy nu ook knielen zodat hij er af kan komen. Dan ziet de vader van Jeppe hoe klein Kuola is en de wonderlijke kleding die hij draagt, maar hij is ook blij hem nu te ontmoeten en te spreken. Het is lang geleden dat Kuola een volwassene heeft gezien en het valt hem zwaar. Maar Kuola weet dat het de vader van Jeppe is en hij weet ook dat hij het goede met hem voor heeft. Hij stapt op de vader van Jeppe af, steekt zijn hand uit, de vader van Jeppe bukt en Kuola legt zijn kleine hand in de hand van de vader van Jeppe. Ze kijken elkaar aan en zo wordt er zonder woorden vriendschap gesloten tussen de vader van Jeppe en Kuola. Jeppe bekijkt alles een beetje van afstand en is blij over wat hij ziet. De twee herten blijven ook gewoon staan, waar de vader van Jeppe toch wel een beetje verwonderd over is. Dan zegt Jeppe, en hij wijst naar Vidar en het kleinere Mandy. De vader, dit zijn ook twee vrienden, het grote hert heet Vidar en de kleinere heet Mandy. De vader van Jeppe vraagt, hoe komen deze dieren aan deze mooie namen? Dan vertelt Kuola hoe hij Mandy als klein hertje heeft gevonden, omdat haar moeder door jagers was doodgeschoten en dat hij de zorg voor haar toen op zich heeft genomen. Dat vind ik geweldig zegt de vader van Jeppe, want een dierenvriend is ook mijn vriend. Dan vertelt Jeppe, dat hij de naam Vidar heeft verzonnen en dat dit grote hert zijn vriend is. De vader kijkt Jeppe aan, en zegt dan tegen hem, toen wij samen aan het voetballen waren aan de rand van het bos, hebben wij toen dit hert niet even gezien? Dat klopt zegt Jeppe, maar toen kon ik nog niet vertellen dat het Vidar was. Zijn vader knikt begrijpend en aait Jeppe over zijn hoofd. Dan komen er uit de boom boven hun hoofd de twee wijze Uilen aanvliegen en zij

gaan rustig op de rug van Vidar zitten. De vader van Jeppe, die uiteindelijk boswachter is, kijkt met verbazing naar de twee uilen die daar op de rug van Vidar zitten alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Jeppe wijst naar de uilen en zegt, dit zijn Asio en Buba, en die namen hebben ze van mij gekregen. Het zijn twee wijze Uilen, dat ziet u wel aan de manier hoe ze naar u kijken. Zijn vader schudt zijn hoofd en zegt, wat ik hier in een klein uurtje heb gezien, had ik mijn stoutste dromen niet kunnen bedenken. Maar hoe gaan we nu verder, want het begint al laat te worden en de moeder van Jeppe zal ook ongerust zijn. Kuola zegt, het beste lijkt mij dat u met Jeppe naar huis gaat en misschien is het dan mogelijk dat u morgen, samen met Jeppe, weer terug komt naar het bos. Dan kan ik u ook mijn boomhut laten zien die Jeppe en ik samen hebben gebouwd. De vader van Jeppe denkt, ik had nog veel meer willen horen maar dat is misschien niet verstandig. Maar hij zegt, dat vind ik een goed plan, en dan zien wij elkaar morgen bij de bosrand. Maar, zegt hij, wil jij ons dan nu naar de bosrand brengen, want ik denk dat wij dan vlugger thuis zijn, dan dat wij dat moeten zoeken. Ik ben dan wel boswachter, maar in een heel ander gedeelte dan hier. Vidar gaat weer op zijn knieën liggen, Jeppe klimt op rug van zijn vriend en Kuola gaat op de rug van Mandy zitten. De twee wijze Uilen, Asio en Buba, vliegen weer naar een boomtak boven hun hoofd en wachten tot ze gaan vertrekken. Ze gaan met z'n allen op weg en na een uurtje komen ze aan bij de bosrand. Kuola blijft daar wat achter, en de vader van Jeppe vraagt waarom hij dat doet. Kuola zegt, omdat ik bang ben dat er misschien wandelaars langs komen en mij zien. De vader van Jeppe knikt en denkt bij zichzelf, daar komen we morgen wel weer op terug. Jeppe en zijn vader nemen afscheid van Kuola en de dieren, en gaan op weg naar huis

met de belofte dat ze morgen terug zullen komen. Na anderhalf uur komen ze aan bij hun huis waar de moeder van Jeppe al staat te wachten. Ze gaan naar binnen en vertellen het hele verhaal van deze dag, de moeder van Jeppe luistert met open mond. Het verhaal dat Jeppe op de rug van een hert door het bos op zoek was naar zijn vader kon ze bijna niet geloven. Ook was zij zeer verwonderd over de verhalen die over Kuola gaan. Als ze aan tafel gaan is het stil en na het eten gaat Jeppe naar zijn kamer en wil hij vroeg naar bed omdat hij de volgende morgen weer vroeg naar het bos wil om daar met Kuola over de toekomst te spreken. De ouders van Jeppe blijven nog napraten over deze zo bijzondere dag. De moeder van Jeppe vraagt nu, wat de vader van Jeppe van plan is om Kuola te helpen om weer in de bewoonde wereld te komen wonen. De vader van Jeppe zegt, dat hij het daar nog niet met Kuola over heeft kunnen spreken. Want het was die middag heel anders gelopen dat hij had gedacht. Hij moet wel erkennen dat het een bijzondere dag is geweest en dat Jeppe daar een grote rol in heeft gespeeld en dat hun zoon een bijzonder kind is. Hij hoopt dat het allemaal goed zal komen en dat de wens van Jeppe zal uitkomen, dat Kuola weer in de bewoonde wereld zal kunnen leven, zonder angst en zonder lastig gevallen te worden. En zegt hij, wij zullen de eerste tijd voor hem zorgen en tegen de tijd dat de winter aanbreekt zal ik zorgen dat er bij ons in de achtertuin een huisje wordt gebouwd, waar hij dan kan wonen. En zegt hij, ik hoop ook te weten te komen waar hij vandaan komt en waarom hij in dit specifieke bos is gaan wonen. Wat mij ook heeft verwonderd, is dat hij via de dieren in het bos te weten is gekomen dat ik ook in het bos was om Jeppe te zoeken. Maar dat is allemaal van later zorg, maar dat het speciaal is, is een ding dat zeker is. Dan zegt de vader van Jeppe, is het

niet zo dat je nog wat kleding hebt van toen Jeppe nog kleiner was, want dan kunnen we dat morgen meenemen en kijken of het Kuola dat past. Een broek, een trui en een jas zou al heel wat zijn. De moeder van Jeppe zoekt wat kleding bij elkaar en pakt dat in een tas zodat ze dat mee kunnen nemen. De volgende morgen gaan ze op tijd op weg. Een tas vol met lekkernijen die de moeder van Jeppe heeft klaar gemaakt en de kleding die zij de vorige avond bij elkaar heeft gezocht, inde hoop dat het Kuola zal passen. Als ze na een klein uurtje bij de bosrand aankomen is, er niets te zien. Jeppe die zijn bal weer heeft meegenomen, laat hem weer in het struikgewas rollen om te laten zien dat ze er zijn. Het blijft nog even stil, maar dan zien ze eerst Buba en Asio naar een boom vliegen en die gaan daar op een tak zitten. Dan komt Vidar uit het struikgewas tevoorschijn en loopt naar Jeppe en zijn vader toe. Het is voor de vader van Jeppe nog altijd een wonder als hij ziet hoe voorzichtig dit grote dier met zijn zoon omgaat. Vidar knielt neer en Jeppe gaat zoals altijd op rug van Vidar zitten. De vader van Jeppe raapt de bal uit het struikgewas en geeft die aan Jeppe. Zo gaan ze samen op weg naar de Beukenboom en de boomhut en hopen daar Kuola aan te treffen. De vader van Jeppe hoopt met Kuola te kunnen spreken over de wens van Jeppe, dat hij voor de winter uit het bos zal komen en in een huis wil gaan wonen. Na een wandeling van een klein uur komen ze aan bij de Beukenboom en zien ze Kuola in de boomhut zitten, hij zwaait en hij wacht op Vidar die hem kan helpen uit de boom te klimmen. Hij groet Jeppe en de vader van Jeppe bukt weer zodat Kuola de vader van Jeppe een hand kan geven. Op de boomtakken boven hen zitten de vogels en ook Asio en Buba, de wijze Uilen kijken naar beneden om te zien hoe dit allemaal gaat aflopen. De konijnen, hazen,

de zwijntjes en de andere dieren zijn niet te zien. Ze willen eerst afwachten hoe dit alles verder gaat. Vidar en Mandy blijven wel in de buurt. Jeppe zegt laten we op de grond gaan zitten. En dat doen ze, Vidar en Mandy doen hetzelfde. Dan maakt de vader van Jeppe een van de tassen open die ze hebben meegebracht. Hij zegt tegen Kuola, de moeder van Jeppe heeft wat kleding meegegeven, ik hoop dat je dat niet vervelend vindt, maar wij denken dat je dit wel goed zal staan. Hij haalt een broek en een trui uit de tas en zegt, dit is van Jeppe geweest en hij zou het fijn vinden als je dit zou willen passen. Jeppe lacht, en zegt tegen Kuola, dan lijkt het wel of wij broertjes zijn. Kuola neemt de kleding in ontvangst en zegt, ik zal het straks passen. Dan gaat de tweede tas open met al het lekkers dat de moeder van Jeppe heeft meegegeven. Ze gaan er van eten en dan ziet de vader van Jeppe vanuit zijn ooghoeken dat er nog meer dieren tevoorschijn komen. Wat geweldig is het hier, zegt de vader van Jeppe, met al deze dieren om ons heen. Want, zegt hij, je weet dat ik boswachter ben en dat ik heel veel van dieren houd. En dat respect voor dieren heb ik ook aan Jeppe geleerd, maar dat zal je wel gemerkt hebben. Terwijl ze aan het eten zijn, vraagt de vader van Jeppe aan Kuola, zou je mij willen vertellen hoe het is gekomen dat je hier zo alleen met de dieren in het bos versholen leeft. Kuola kijkt de vader van Jeppe aan en zegt, dat wil ik u wel vertellen, maar dat is een lang verhaal en ik vind het ook heel moeilijk om daar over te spreken. De vader van Jeppe denkt na en zegt dan, zou je het fijn vinden om met Jeppe mee naar huis te komen en daar ook kennis te maken met de moeder van Jeppe. Dat zou Jeppe ook heel fijn vinden, heeft hij mij verteld, hij maakt zich zorgen omdat jij hier alleen bent en dat doet de moeder van Jeppe ook. Kuola zegt niets, maar aan zijn gezicht kun je zien dat hij ontroerd

is. Dan zegt hij, hoe moet het dan met Vidar, Mandy, Asio en Buba die kan ik toch niet alleen laten? Dat is geen probleem zegt de vader van Jeppe, die zijn net zo welkom als jij. We hebben een grote tuin en daar zijn de dieren veilig. Ze kunnen zo vaak komen als ze willen. En, zegt de vader van Jeppe, ik heb bedacht een huis te bouwen achter in de tuin waar jij dan kan wonen. Als je naar het bos wil gaan, ben je daar vrij in natuurlijk, maar ik moet je ook vertellen dat dit het plan van Jeppe is. Dan vertelt de vader van Jeppe dat hij het verhaal van de kuil heeft gehoord, en dat hij dus weet dat Jeppe in het bos is geweest. En zegt hij, Jeppe zat er echt mee dat jij hier in de winter moet verblijven. Daarom heeft hij eerst het verhaal aan zijn moeder verteld en toen hebben wij besloten dat jij bij ons kan komen wonen, maar dat moet je dan zelf ook willen natuurlijk. Kuola staat op en hij zegt, dit moet ik eerst met de dieren bespreken. De vader van Jeppe kijkt vol verbazing; met de dieren bespreken? Vraagt hij, hoe wil je dat dan doen? Jeppe kijkt ook verbaasd, zou het echt waar zijn, geeft Kuola zijn geheim dat hij met de dieren nu al vrij? Hij kijkt Kuola verbaasd aan en zegt weet je dit zeker. Kuola zegt ja, jij bent mijn vriend en dan weet ik dat je vader ook te vertrouwen is, dus mag hij weten dat ik met de dieren kan praten. De vader van Jeppe kijkt en luistert met verbazing naar de klanken die uit de mond van Kuola komen en ziet de lippen van Vidar bewegen en daardoor begrijpt hij dat Kuola nu antwoord krijgt. Ook de lippen van Mandy bewegen en de vader van Jeppe begrijpt dat ook zij een antwoord geeft aan Kuola. Dan klinken er allemaal verschillende klanken van uit de achtergrond en dat betekent dat ook de andere dieren aan het praten zijn. Asio en Buba vliegen van de boomtak af en gaan voor Kuola zitten en dan begint er een discussie tussen de wijze Uilen



en Kuola. De vader van Jeppe luistert vol verbazing naar de discussie tussen Kuola en de wijze Uilen Asio en Buba. Het gesprek gaat nog even voort, maar dan legt Kuola zijn vinger op zijn lippen en onmiddellijk is het stil. Dan zegt hij tegen Jeppe en zijn vader, de dieren zijn het met jullie eens, maar dan alleen voor de wintermaanden en ze hebben gevraagd, kunnen wij jou dan bezoeken? De vader van Jeppe denkt na en zegt, kom dan eerst eens kijken waar wij wonen, wij wonen ook aan de rand van een bos en in verdere omtrek staan geen andere huizen, dus dat zou goed mogelijk zijn. Kuola kijkt Jeppe aan en zegt zullen wij dan dat andere ook maar vertellen? Jeppe zegt dat is goed en dan krijgt de vader van Jeppe het hele verhaal te horen van het bezoek in de nacht van Kuola aan het huis van Jeppe. Ze vertellen ook de reden: omdat het de zaterdag was toen de vader van Jeppe ook meekwam naar het bos om de resultaten van Jeppe `s vorderingen met de bal te zien. Dit is voor de vader van Jeppe weer een heel nieuw verhaal. Hij vraagt aan Kuola, hoe heb je dat dan gedaan en hoe wist Jeppe dat jij daar was midden in de nacht, voor het huis was? Kuola vertelt dat het voor hem een hele overwinning is geweest en dat hij met behulp van de vogels en de wijze Uilen het huis van Jeppe heeft gevonden. Dat de uilen door op het slaapkamerraam van Jeppe te tikken, hem wakker hebben kunnen maken. De vader van Jeppe vraagt nu en hoe wisten deze dieren dan welk raam van Jeppe was? Kuola glimlacht, de uilen zijn niet alleen heel wijs maar ook heel slim, ze hebben al een poosje geleden Jeppe gevolgd en net zolang gewacht tot hij naar zijn kamer ging, en daarom wisten zij precies aan welk raam zij moesten tikken. De vader van Jeppe schudt zijn hoofd, kijkt zijn zoon aan en zegt dan, je bent een bijzonder kind en ik ben heel trots op jou. De andere dieren, zoals de konijnen,

hazen en zwijntjes komen steeds dichterbij, alsof ze voelen dat er geen gevaar is. Asio en Buba gaan ieder aan een kant van Jeppe zitten en kijken Kuola aan, ze vragen wil je voor ons vertalen wat wij aan Jeppe willen zeggen? Kuola knikt en zegt, begin maar. Jeppe kijkt Asio en Buba aan en zegt dan, ik weet dat jullie mijn vrienden zijn. Hij wacht, en Kuola vertaalt wat hij zegt. De wijze Uilen geven antwoord aan Kuola, hij luistert en zegt dan, Asio en Buba zeggen hetzelfde over jou. En ik weet zeker dat alle dieren hier in het bos er zo over denken. De vader van Jeppe kijkt met verwondering naar zijn zoon en beseft dat hij een bijzonder kind heeft. Dan zegt de vader van Jeppe, het wordt nu weer tijd om naar huis te gaan, want, zegt hij tegen Jeppe, je moeder zal ook wel blij zijn als wij weer thuis zijn, na zo'n lange dag. En tegen Kuola zegt hij, denk over het voorstel na om bij ons te komen wonen en vergeet niet dat het de wens van Jeppe is, omdat hij zich zorgen maakt om jou. Je bent van harte welkom, dat moet je niet vergeten. Pas ook de kleding die wij hebben meegenomen en bedenk dan dat het van Jeppe is geweest. Vidar en Mandy, die geduldig hebben staan wachten, knielen weer en Jeppe en Kuola klimmen op hun rug en zo vertrekken ze gezamenlijk naar de rand van het bos. De andere dieren gaan nog een stukje met hen mee, de vogels laten als afscheid een gezang horen en Asio en Buba vliegen ook met hen mee. Als ze aan de rand van het bos zijn aangekomen, nemen ze afscheid van Kuola en beloven zaterdag terug te komen om alles wat deze dag besproken is verder uit te werken. Jeppe en zijn vader vertrekken naar huis en Kuola gaat met Mandy en Vidar terug naar de Beukenboom. Kuola heeft heel wat om over na te denken, over alles wat er vanmiddag is besproken, wat voor hem een hele ommekeer kan zijn. Als hij zo door het bos loopt met zijn dieren, hij naar de lucht

kijkt en de vogels ziet die met hem mee vliegen, kruipt de twijfel in zijn hart. Maar dan denkt hij aan de winter en dat is verschrikkelijk en bijna niet te overleven. Hij beluit om er deze week goed na te denken en zaterdag zijn besluit aan Jeppe en zijn vader mee te delen. Hij klimt met behulp van Vidar weer in de boomhut en gaat nadenken over zijn toekomst. Aan het verleden heeft hij al heel lang niet gedacht, maar door de vele vragen van de vader van Jeppe, komt het verleden weer bij hem boven. En dat is niet het fijnste om aan te denken, maar hij beseft dat de vader van Jeppe het zal blijven vragen en hij beseft ook dat dit niet is om hem te plagen, maar om hem te helpen. Alle dieren zijn het bos ingetrokken en Kuola blijft in de boomhut nadenken over de wat de toekomst hem gaat brengen. Jeppe en zijn vader zijn na een wandeling van anderhalf uur thuis gekomen. De moeder van Jeppe staat in de deuropening vol spanning te wachten en is blij als zij de wandelaars aan ziet komen. Zij is natuurlijk ook nieuwsgierig naar hoe alles is afgelopen deze dag. Ze gaan naar binnen en gaan eerst aan tafel en dan komen alle verhalen over wat haar man en zoon hebben meegemaakt. Als Jeppe dan vertelt dat zijn vader heeft meegemaakt dat Kuola met de dieren kan spreken, slaat zij de handen voor de mond van verbazing. Hoe is dat nu mogelijk? Vraag, zij vol verbazing dat dit kan! Jeppe zegt dat was het geheim van Kuola en wij zijn daar getuigen van geweest. Ik wist het allang maar ik mocht daar niet over spreken. Maar Kuola heeft het zelf aan papa laten weten. Zo vertellen de vader van Jeppe en hij over de wonderlijke wereld van Kuola. En, vraagt de moeder van Jeppe, was hij blij met de kleding die ik had meegegeven? Dat ging hij passen toen wij naar huis gingen, vertellen ze verder en de tas met lekkers hebben wij achter gelaten, zodat hij er nog een paar dagen heeft van kan genieten. Als

ze klaar zijn met eten gaat Jeppe naar zijn kamer, want hij is behoorlijk moe van de avonturen van vandaag. Het is natuurlijk veel, wat hij als een jongen van pas 8 jaar, de laatste tijd heeft meegemaakt. Maar hij is wel blij dat hij geen leugentjes meer hoeft te vertellen als hij op zaterdag naar het bos gaat. Hij gaat nog even naar beneden en zegt, ik ga nu slapen, want ik ben erg moe. Zijn moeder gaat nog even mee naar boven om hem in bed te stoppen, ze kust haar zoon welterusten en zegt, ik weet dat het allemaal goed komt met Kuola, dat weet ik zeker. Jeppe kijkt heel blij naar zijn moeder en zegt, dat hoop ik en ook dat het voor de winter in orde komt. Zijn moeder gaat weer naar beneden en met de vader van Jeppe bespreken zij hoe het nu verder moet. De vader van Jeppe heeft ondertussen na zitten denken hoe hij de plannen die hij in zijn hoofd heeft kan verwezenlijken. Hij zegt waarom zullen wij een huis bouwen in de tuin, Kuola kan toch boven in de logeerkamer wonen, dan doen wij net of wij er een zoon bij hebben. Ik weet nog niet waar hij vandaan komt, wat zijn leeftijd is, wat er in het verleden is gebeurd en waarom hij naar het bos is gevlucht. Het is natuurlijk een groot wonder dat hij met dieren kan spreken. Alles bij elkaar is het een groot mysterie dat bij onze zoon terecht is gekomen, maar ik ben er van overtuigd dat dit niet zomaar is, maar een grote betekenis heeft. We weten dat Jeppe een slimme jongen is, maar hij is ook bijzonder; je moet eens zien hoe de dieren bij hem komen en dat hij heft namen verzonnen voor het grote damhert en de wijze Uilen. Dan vertelt de vader van Jeppe het verhaal dat Kuola in de nacht naar hun huis is gekomen en dat Jeppe in pyjama naar buiten is gegaan om met Kuola te spreken, omdat deze de moed had genomen om naar hun huis te komen. Hij denkt aan zijn werk als boswachter. Hij ziet de vogels in de lucht en soms een